

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อการเข้าใจตรงกันในการแปลความหมายของผลการทดลองและวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยจึงกำหนดใช้สัญลักษณ์ต่างๆ แทนความหมายดังนี้

$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
SD	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
SS	แทน	ผลบวกของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
MS	แทน	ค่าความแปรปรวน
df	แทน	ระดับขั้นของความเป็นอิสระ
N	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณาการแจกแจงค่าเอฟ
I	แทน	ระยะเวลาของการทดลอง
G	แทน	วิธีการทดลอง
IXG	แทน	ปฏิสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาของการทดลองกับวิธีการทดลอง

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับขั้นตอนต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลและค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าของผู้เสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบอัตถิภาวนิยมและกลุ่มควบคุมในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผล

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าของผู้เสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาของการทดลอง

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าของผู้เสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายระหว่างกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบอัตถิภาวนิยมกับกลุ่มควบคุม ในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผล

ตอนที่ 4 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าของผู้เสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายภายในกลุ่มทดลองที่ได้รับคำปรึกษาแบบภาวะนิยมและกลุ่มควบคุม ในระยะก่อนการทดลองระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ภาวะซึมเศร้าแต่ละกลุ่มด้วยตารางและภาพประกอบดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลและค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนภาวะซึมเศร้าของผู้เสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบอรรถิภาวนิยมและกลุ่มควบคุมในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผล

ตารางที่ 3 คะแนนภาวะซึมเศร้าของผู้เสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบอรรถิภาวนิยมและกลุ่มควบคุมเป็นรายบุคคล ในระยะก่อนการทดลองระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผล

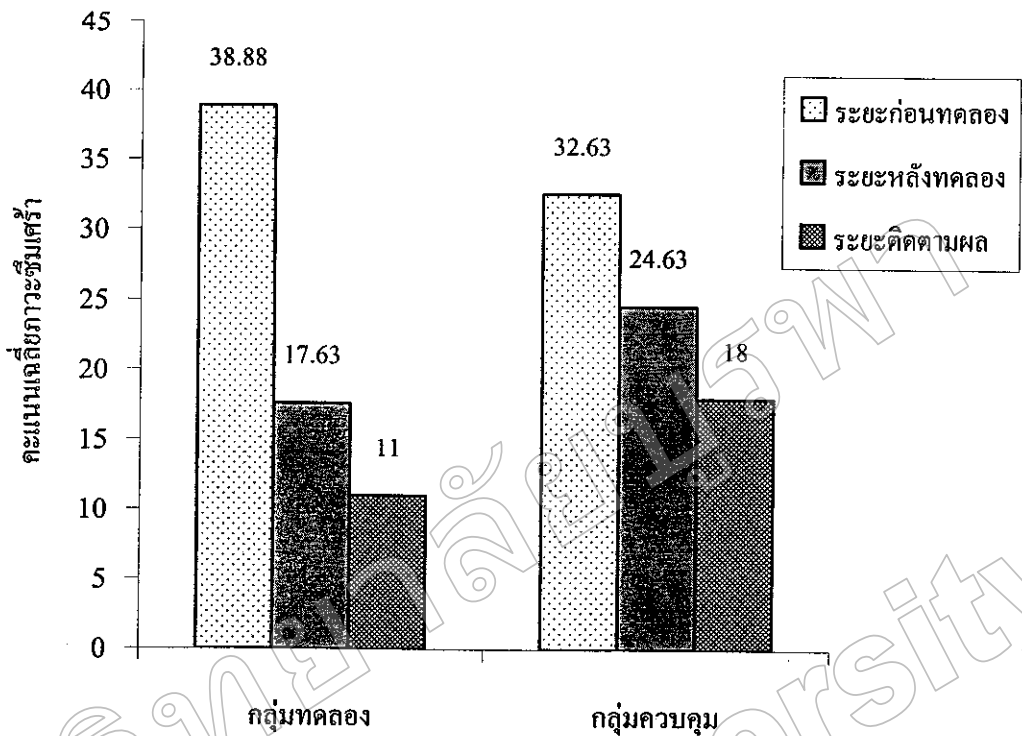
คนที่	กลุ่มทดลอง			กลุ่มควบคุม		
	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	ติดตามผล	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	ติดตามผล
1	23	9	1	23	27	4
2	37	13	10	24	17	15
3	45	11	7	39	45	51
4	40	24	15	18	21	14
5	36	18	11	40	11	4
6	49	20	5	42	34	23
7	36	15	22	28	16	13
8	45	31	17	47	26	20
รวม	311	141	88	261	197	144

จากตารางที่ 3 พบว่าคะแนนรวม ภาวะซึมเศร้าของผู้เสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย ในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผลของกลุ่มที่ให้คำปรึกษาแบบอรรถิภาวนิยมเป็น 311, 141 และ 88 ส่วนกลุ่มควบคุมมีคะแนนเป็น 261, 197 และ 144 ตามลำดับ

ตารางที่ 4 คะแนนเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนภาวะซึมเศร้าของผู้เสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบอรรถิภาวนิยมและกลุ่มควบคุม ในระยะก่อนการทดลองระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผล

กลุ่ม	ระยะการทดลอง	$\bar{X}$	SD	n
กลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบอรรถิภาวนิยม	ก่อนการทดลอง	38.88	8.026	8
	หลังการทดลอง	17.63	7.289	8
	ติดตามผล	11.00	6.824	8
กลุ่มควบคุม	ก่อนการทดลอง	32.63	10.636	8
	หลังการทดลอง	24.63	10.967	8
	ติดตามผล	18.00	14.928	8

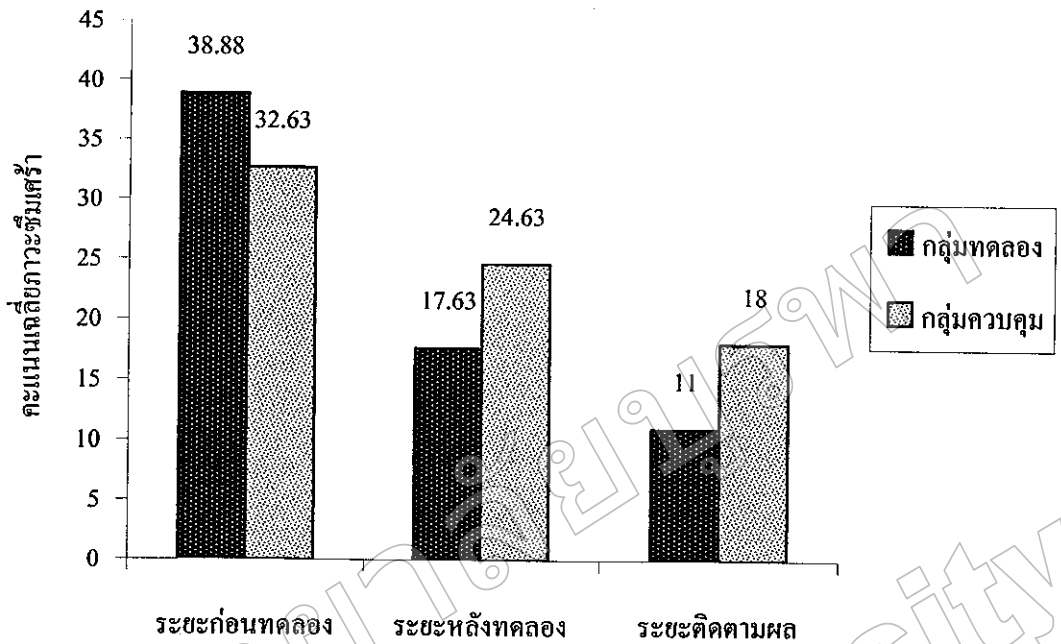
จากตารางที่ 4 พบว่าผู้เสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในระยะก่อนการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าเป็น 38.88 และ 32.63 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 8.026 และ 10.636 ในระยะหลังการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าเป็น 17.63 และ 24.63 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 7.289 และ 10.967 ส่วนในระยะติดตามผลมีคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าเป็น 11.00 และ 18.00 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 6.824 และ 14.928

ภาพที่ 1 แผนภูมิเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าของผู้เสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบอรรถิภาวนิยมและกลุ่มควบคุม ในระยะต่าง ๆ ของการทดลอง

จากภาพที่ 1 พบว่าผู้เสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าระยะก่อนการทดลองเท่ากับ 311 ระยะหลังการทดลองเท่ากับ 141 ลดลงกว่าระยะก่อนการทดลอง 170 ระยะติดตามผลเท่ากับ 88 ลดลงกว่าระยะก่อนการทดลอง 223 และลดลงกว่าระยะหลังการทดลองเท่ากับ 53 คะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าของผู้เสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายกลุ่มควบคุมระยะก่อนการเท่ากับ 261 ระยะหลังการทดลองเท่ากับ 197 ลดลงกว่าระยะก่อนการทดลองเท่ากับ 64 ระยะติดตามผล 144 ลดลงจากระยะก่อนการทดลองเท่ากับ 117 และลดลงจากระยะหลังการทดลองเท่ากับ 53

นั่นคือ ระยะก่อนการทดลองคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าของทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันเล็กน้อยที่เป็นเช่นนี้เพราะผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่ายเข้ากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ผลที่เกิดขึ้นไปตามสภาพความเป็นจริง แต่ในระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผลคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบอรรถิภาวนิยมมีค่าลดลงและกลุ่มควบคุมมีคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าลดลงด้วยเช่นกัน โดยกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบอรรถิภาวนิยมมีคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าลดลงมากกว่ากลุ่มควบคุมในระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผล

ภาพที่ 2 แผนภูมิเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าของผู้เสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายในระยะต่าง ๆ ของการทดลองในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบอรรถิภาวนิยมและกลุ่มควบคุม

จากภาพที่ 2 พบว่าระยะก่อนการทดลองผู้เสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบอรรถิภาวนิยมมีคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าสูงกว่ากลุ่มควบคุมเท่ากับ 6.25 คะแนน ระยะหลังทดลองผู้เสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบอรรถิภาวนิยมมีคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าต่ำกว่ากลุ่มควบคุมเท่ากับ 7 คะแนน และในระยะติดตามผลผู้เสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบอรรถิภาวนิยมมีคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าต่ำกว่ากลุ่มควบคุมเท่ากับ 7 คะแนน

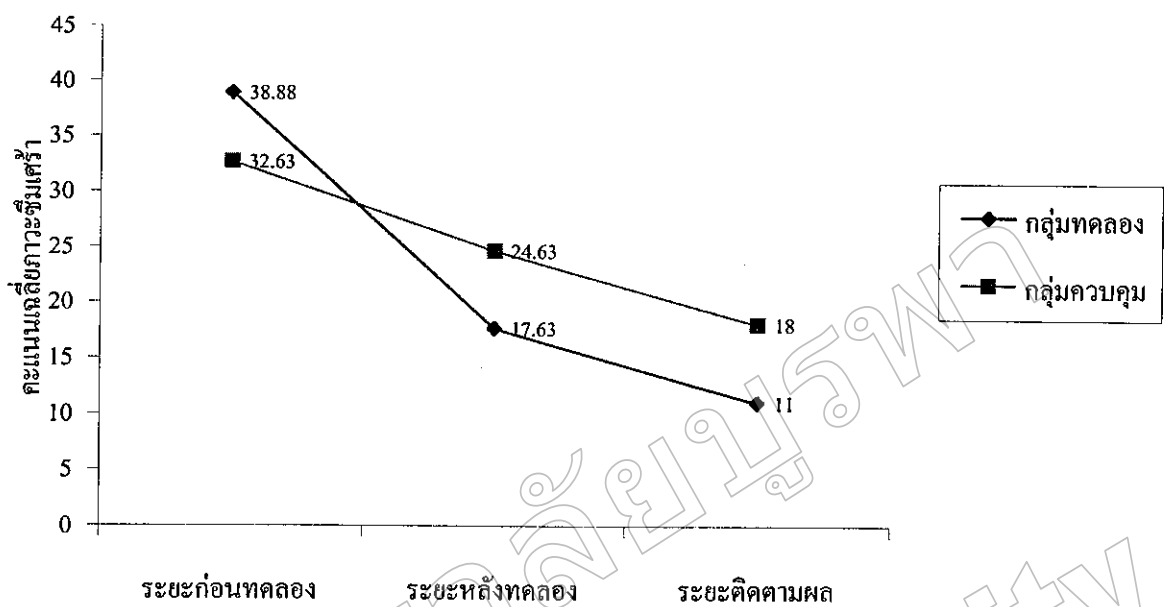
ตอนที่ 2 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าของผู้เสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาของการทดลอง

ตารางที่ 5 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าของผู้เสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาของการทดลอง

Source of Variation	df	SS	MS	F
Between Subjects	15	2959.24		
Group (G)	1	80.08	80.08	0.39
Ss w/in Groups	14	2879.16	205.65	
Within Subjects	32	5715.16		
Interval	2	3783.16	1891.58	36.19*
I X G	2	468.67	234.33	4.48*
I X Ss w/in Groups	28	1463.33	52.26	
Total	47			

$p < .05$

จากตารางที่ 5 พบว่า มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าของผู้เสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ส่วนคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าของผู้เสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบอัตถิภาวนิยมและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิตินั้นคือ วิธีการทดลองและระยะเวลาของการทดลองร่วมกันส่งผลต่อภาวะซึมเศร้าของผู้เสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย ระยะเวลาที่ผ่านไปทำให้ภาวะซึมเศร้าโดยภาพรวมของผู้เสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายลดลง แต่การให้คำปรึกษาแบบอัตถิภาวนิยมทำให้ภาวะซึมเศร้าของผู้เสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายโดยภาพรวมของกลุ่มทดลองไม่แตกต่างจากกลุ่มควบคุม

ภาพที่ 3 กราฟแสดงการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาของการทดลอง

จากภาพที่ 3 ในระยะก่อนการทดลอง ภาวะซึมเศร้าของผู้เสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบอติภาวนิยมและกลุ่มควบคุม มีคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าใกล้เคียงกันโดยกลุ่มทดลองมีคะแนนสูงกว่ากลุ่มควบคุมเล็กน้อย แต่ในระยะหลังทดลองและระยะติดตามผลมีการเปลี่ยนแปลงของคะแนนภาวะซึมเศร้า โดยในระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผลกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบอติภาวนิยมมีคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าต่ำกว่ากลุ่มควบคุมเล็กน้อย

ตอนที่ 3 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าของผู้เสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายระหว่างกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบอติภาวนิยมกับกลุ่มควบคุม ในระยะก่อนการทดลองระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผล

ตารางที่ 6 ผลการทดสอบผลย่อยของวิธีการทดลองในระยะก่อนการทดลอง

Source of Variation	df	SS	MS	F
Between Group	1	156.25	156.25	1.51
Within Goup	42	4342.49	103.39	

$F_{.05}(1, 28) = 4.20$

จากตารางที่ 6 พบว่าในระยะก่อนการทดลอง คะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าของผู้เสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบอรรถิภาวนิยม และกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

นั่นคือ ค่าเฉลี่ยของคะแนนภาวะซึมเศร้าของผู้เสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบอรรถิภาวนิยมและกลุ่มควบคุมไม่แตกต่างกันในช่วงก่อนการทดลอง แสดงว่าผู้เสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบอรรถิภาวนิยมและกลุ่มควบคุมมีภาวะซึมเศร้าไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 7 ผลการทดสอบผลย่อยของวิธีการทดลองในระยะหลังการทดลอง

Source of Variation	df	SS	MS	F
Between Group	1	196.00	196.00	1.89
Within Group	42	4342.49	103.39	

$F_{.05}(1, 28) = 4.20$

จากตารางที่ 7 พบว่าในระยะหลังการทดลองคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าของผู้เสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบอรรถิภาวนิยม และกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

นั่นคือค่าเฉลี่ยคะแนนภาวะซึมเศร้าของผู้เสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบอรรถิภาวนิยมและกลุ่มควบคุมมีคะแนนภาวะซึมเศร้าไม่แตกต่างกัน แสดงว่ากลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบอรรถิภาวนิยมมีคะแนนภาวะซึมเศร้าไม่แตกต่างจากกลุ่มควบคุมในระยะหลังการทดลอง

ตารางที่ 8 ผลการทดสอบผลย่อยของวิธีการทดลองในระยะติดตามผล

Source of Variation	df	SS	MS	F
Between Group	1	196.00	196.00	1.89
Within Group	42	4342.49	103.39	

$F_{.05}(1, 28) = 4.20$

จากตารางที่ 8 พบว่าในระยะติดตามผลคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าของผู้เสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบอรรถิภาวนิยมและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

นั่นคือ วิธีการทดลองโดยการให้คำปรึกษาแบบอรรถิภาวนิยมมีผลต่อการลดภาวะซึมเศร้าของกลุ่มทดลองไม่แตกต่างจากกลุ่มควบคุมในระยะติดตามผล

ตอนที่ 4 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าของผู้เสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายภายในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบอรรถิภาวนิยมและกลุ่มควบคุมในระยะก่อนการทดลองระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผล

ตารางที่ 9 ผลการทดสอบย่อยของคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าของผู้เสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบอรรถิภาวนิยม ในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผล

Source of Variation	df	SS	MS	F
Between Subjects	7	12150.00		
Interval	2	3393.25	1696.62	54.06*
Error	14	439.41	31.38	
Total	23	3832.66		

* $p < .05$

จากตารางที่ 9 พบว่าคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าของผู้เสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบอรรถิภาวนิยม ในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นั่นคือ ระยะเวลาในการให้คำปรึกษาแบบอรรถิภาวนิยมส่งผลให้ภาวะซึมเศร้าของผู้เสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายในระยะการทดลองแตกต่างกัน เพื่อแสดงผลความแตกต่างผู้วิจัยจึงได้ทำการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้า เป็นรายคู่ด้วยวิธีทดสอบแบบนิวแมน-คูลส์ (Newman – Keuls Method)

ตารางที่ 10 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าของผู้เสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายกลุ่มที่ได้รับ
การให้คำปรึกษาแบบอรรถิภาวนิยมเป็นรายคู่ในระะยะก่อนการทดลอง ระะยะหลังการ
ทดลองและระะยะติดตามผล

$\bar{X}$	ระะยะก่อนการทดลอง	ระะยะหลังการทดลอง	ระะยะติดตามผล
	38.88	17.63	11.00
38.88		21.25 *	27.88*
17.63			6.63*
11.00			
r		2	3
q .95(r 14)		3.03	3.70
q .95(r 14). $\sqrt{\frac{MS\ error}{n}}$		5.99	7.32

* $p < .05$

จากตารางที่ 10 พบว่าผู้เสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบอรรถิภาวนิยมมีคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าในระะยะหลังการทดลองต่ำกว่าระะยะก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระะดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 4 คะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าในระะยะติดตามผลต่ำกว่าระะยะก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระะดับ .05 และคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าของผู้เสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบอรรถิภาวนิยมในระะยะติดตามผล แตกต่างจากระะยะหลังการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระะดับ .05

จากการพิจารณาค่าเฉลี่ยสรุปได้ว่า ผู้เสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบอรรถิภาวนิยมมีคะแนนภาวะซึมเศร้าในระะยะหลังการทดลองและระะยะติดตามผลต่ำกว่าระะยะก่อนการทดลอง และในระะยะติดตามผลต่ำกว่าระะยะหลังการทดลอง แสดงว่าการให้คำปรึกษาแบบอรรถิภาวนิยมมีผลทำให้ภาวะซึมเศร้าลดลงและยังมีผลต่อเนื่องมาหลังจากหยุดให้โปรแกรมในระะยะติดตามผลอีกด้วย แสดงว่าการให้คำปรึกษาแบบอรรถิภาวนิยมมีผลต่อการลดภาวะซึมเศร้าได้ก่งทน

ตารางที่ 11 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าของผู้เสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายกลุ่มควบคุม
ในระยะก่อนการทดลองระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผล

Source of Variation	df	SS	MS	F
Between Subjects	7	15,100.16		
Interval	2	858.08	429.04	5.86*
Error	14	1,023.91	73.13	
Total	23	16,982.15		

* $p < .05$

จากตารางที่ 11 พบว่าคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าของผู้เสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายกลุ่มควบคุม
ในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้น จึงเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้า เป็นรายคู่ด้วยวิธีทดสอบแบบ
นิวแมน-คูลส์ (Newman – Keuls Method)

ตารางที่ 12 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าของผู้เสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายกลุ่มควบคุม
ในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผล

$\bar{X}$	ระยะก่อนการทดลอง	ระยะหลังการทดลอง	ระยะติดตามผล
	37.63	24.63	18.00
37.63		8.00	14.63*
24.63			6.63
18.00			
r		2	3
q .95(r 14)		3.03	3.70
q .95(r 14) . $\sqrt{\frac{MS\ error}{n}}$		9.15	11.17

$p < .05$

จากตารางที่ 12 พบว่าคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าของผู้เสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายกลุ่มควบคุมในระยะติดตามผลต่ำกว่าระยะก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าของผู้เสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายกลุ่มควบคุม ในระยะหลังการทดลองกับก่อนทดลองและระยะติดตามผลกับระยะหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

จากการพิจารณาค่าเฉลี่ยสรุปได้ว่าผู้เสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายกลุ่มควบคุมมีคะแนนภาวะซึมเศร้าในระยะติดตามผลต่ำกว่าระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลองไม่แตกต่างจากระยะก่อนการทดลองและระยะติดตามผลไม่แตกต่างจากระยะหลังการทดลอง แสดงว่ากลุ่มที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบอัตถิภาวนิยมมีภาวะซึมเศร้ามลดลงด้วยเช่นกันในระยะยาว